

den Maade, de have gjort, thi ogsaa jeg mener, at det er bedst, at denne Sag kommer i Udvalg snarest muligt. Jeg mener, at den er bleven behandlet saa udførligt i Landstinget og Folketinget i de to foregaaende Aar, at en vidtløftig Første-Behandling ved denne Lejlighed er der ikke Anledning til. Jeg skal imidlertid i Anledning af, hvad der kom frem fra de andre ærede Medlemmer tillade mig at sige et Par Ord.

Over for det ærede Medlem for 9de Kreds (S. Jensen) finder jeg ikke Anledning til at omtale de Dyder, han har fundet ved Lovforslaget; jeg skal kun sige ham Tak, fordi han har fundet dem. Derimod maa jeg maaske tillade mig at sige nogle faa Ord med Hensyn til Lyderne.

Hvad Kaldelsesmaaden angaar, mener jeg ganske vist, at Forslagets Paragraf derom, saaledes som den er forelagt, ikke med rette kan siges at gaa baglæns. Thi det, der er foreslaaet, er jo egentlig ikke andet end en Kodifikation af den Opfattelse, som har været gjort gældende fra Regeringens Side over for de Bestemmelser, som gælde efter den nuværende Lov. Men jeg maa dog straks tilføje, at denne Opfattelse altid er bleven gjort gældende med stor Tilbageholdenhed, og det har kun været meget faa Tilfælde, hvor de kaldende Myndigheder have henvendt sig til Regeringen, naar de ikke have kunnet blive enige med de vedkommende kommunale Myndigheder, som have Indstillingsretten. Jeg skal dog ogsaa betone dette, at den paafølgende Paragraf giver Bestemmelser, som ere vedtagne af Rigsdagen under Forhandlingerne, og som efter min Mening indeholder et betydeligt Fremskridt. Jeg betonedes det allerede, da jeg forelagde Lovforslaget, at det for de kaldende Myndigheder er et stort Fremskridt at træffe den Bestemmelse, at ingen kan faa et Enelærerembede inden han er 25 Aar, og at ingen kan faa det, uden han i 4 Aar har været ansat i Skolevæsenets Tjeneste. — Det staar mig ganske klart, at det er det Punkt, hvorom der nu bliver størst Strid. Men det staar mig ogsaa klart, at her er et Punkt, man maa søge ved Forhandling at komme til Enighed om, og jeg kan ogsaa godt tænke mig den Udvej, at man kunde komme med endnu flere Bestemmelser, som man maaske kunde opnaa Enighed om, men som jeg paa Sagens nuværende Standpunkt ikke ønsker at fremdrage, hvorved man kunde opnaa en tilfredsstillende Ordning af denne Sag, saaledes at det sidste Punkt

her kunde komme til at forsvinde. Jeg tror ganske vist, at Forholdene med Hensyn til Kaldelsen ville blive betydeligt lettere for Fremtiden, hvis Lovforslaget kunde blive vedtaget i den samme eller omtrent den samme Skikkelse, hvori det er forelagt. Hvis det nemlig bliver vedtaget saaledes, at Alderstillæggene komme til at spille en saa betydelig Rolle med Hensyn til Lærernes økonomiske Stilling, som de ville gøre efter det foreliggende Lovforslag, vil Forskellen mellem de ringere lønnede og de bedre lønnede Embeder blive saaledes formindsket, at der ikke vil være den Anledning til at søge Forflyttelse, som der er nu. — Jeg tror, at dette Spørgsmaal om Kaldelsen er bleven noget overvurderet. For det første tror jeg, at der er blevet lagt for stærk Vægt paa det fra Lærernes Side, og jeg tillader mig at mene, efter hvad der er meddelt mig, at det store Flertal af Lærerne for Øjeblikket just ikke lægge den Vægt paa det, som de have gjort tidligere. Naar vi faa Loven vedtagen i en saadan Skikkelse, at deres økonomiske Forhold forbedres, og at de efterhaanden, som de blive ældre, blive bedre stillede ved Tillægene, kunne de godt finde sig i de Ulemper, Kaldelsen medfører, naar de blive fri for nogle af de værste, og nogle af de værste, mener jeg, som sagt ere fjernede og kunne blive fjernede. — Jeg tror fremdeles ogsaa, at der paa dette Punkt har været, om jeg saa maa sige, lidt nervøs Pirrelighed hos de forskellige Autoriteter overfor hinanden, thi i Virkeligheden er det saare sjældent, ganske overordentlig sjældent, at de forskellige Avtoriteter have fundet sig foranledigede til at gøre Opposition mod den Indstilling, der er gjort. Jeg tror nok at turde sige for mit Vedkommende, at i de ti Aar, jeg har været Biskop, er det forefaldet to Gange ved alle de Embeder, jeg har haft Kaldelsesret til. At oplyse de enkelte Tilfælde vilde tage for lang Tid, men det turde dog nok være, at naar jeg oplyste dem nøje, vilde selv de, der have udtalt sig mod Kaldelsespligten, som den nu er foreslaaet, indrømme, at jeg har handlet rigtigt i de givne Tilfælde — i alt Fald har der ikke været nogen Misfor nøjelse hos de vedkommende Skoledistrikters Beboere med de Lærere, de have faaet. Jeg tror nok, de Herrer ville forstaa mig, naar jeg siger, at Reglen er den, at en Kaldelsesmyndighed — i det mindste ved jeg, det gælder for Biskoppernes Vedkommende — naturligvis helst vil vælge en Lærer, som Befolkningen er glad ved at modtage. Vi ville dog alle sammen helst